

opusdei.org

**Az „Egy csata a  
szegények lelkéért”  
átdolgozott  
változata, amely a  
Catholic Herald 2003.  
szeptember 5-i  
számában jelent meg**

Amikor Camillo atya  
megérkezett San Gregorio  
piszkos falujába, első vasárnapi  
szentmiséjén új templomának  
lyukas teteje és maroknyi idős  
hölgy fogadta.

2006.05.04.

## *Egy az önkéntesek által készített latrina*

San Gregorio, Diriambától - amely a fővárostól, Managuától még egy órányi helyezkedik el - poros utakon fél óra alatt közelíthető meg, 1400 lelket számlál, 30%-uk katolikus.

Nicaraguára azonban nem jellemző ez az arány. A közép-amerikai ország lakossága főleg buzgó katolikusokból áll. Ez a tény az Eucharisztia irányában mutatott áhítatnak és Miasszonyunk iránt érzett szeretetüknek köszönhető.

Csütörtökönként az ország minden egyes plébániáján szentségimádást tartanak, és a katolikusok büszkén ismételtetik a „Nicaragua de Maria, Maria de Nicaragua”, vagyis

„Nicaragua Máriáé, Mária  
Nicaraguáé” nemzeti szólamot.

*Mélyre ásva. A munkacsapat egy  
tagja a latrnia aljára.*

A Kommunista Sandinista  
kormányzat által folytatott több évig  
tartó egyházüldözés, katolikus  
teológusok egészségtelen  
próbálkozásai a felszabadító  
teológiával, és mindezek felett  
néhány más keresztény szervezet  
szorgalmas munkája mind  
hozzájárultak a kezdetleges  
oktatással hiányosan képzett  
katolikus népesség fogyatkozásához.  
Különösen a falusi területeken, ahol  
a papok csekély létszáma miatt  
ritkán mutattak be misét (amíg  
Camillo atya meg nem érkezett, San  
Gregorio lakosai örülhettek, ha  
havonta részt vehettek a  
szentmisén), a következő bibliai  
idézet beigazolódni látszott:

„Megverem a pásztort, és  
szétszélednek a nyáj juhai.”

Az előbb említett csoportosulások  
közül néhány nem táplált igazi  
kapcsolatot az ősi, hagyományos  
kereszténységgel, rosszul  
meghatározott tanaik és szervezeti  
felépítésük inkább ködös vallásos  
érzelmeken, mint intellektuális  
szigoron alapultak. A San Gregorio-i  
templommal szemben álló épület  
„élő” példa erre, amelynek neve  
„Nicaragua Új Apostoli Temploma”  
önmagában harsogó ellenmondás,  
amelyet követői úgy tűnik figyelmen  
kívül hagytak: ha új, hogy lehetne  
apostoli. Latin-Amerika püspökei  
érthető módon aggódnak. A  
Nicaraguai Katolikus Püspöki Kar  
idén Missziós Évet hirdetett meg, az  
országot guadelpai Miasszonyunk  
oltalmába ajánlva.

Egy év áldozatos munkája és Camillo  
atya mély hite azonban meghozta a

gyümölcsét. A tetőt megjavították, és a vasárnapi szentmiséken nagy részben tele a templom, a katolikus hívők fokozatosan visszatértek hitük gyakorlásához, és az elszéledtek egy része visszatalált. A fiatal pap minden eszközzel szorgalmasan dolgozott, az idős hölgyeket tevékeny térítőkké képezte, akik apostoli szolgálata a betegek és idősek felkeresése, és a reményt vesztett katolikusok megmentése volt.

Támogatást kapott a fővárostól, fiatal, lelkes, világi misszionáriusok személyében, akik Managuából indulva rendszeresen beutazták a környéket, segítve a lelkipáter vezetését.

*A napi munka csodálata. Az előtérben egy félkész latrina gödre. A háttérben álló viskó a család otthona.*

Elkísértem Nicaraguába egy csoport, főleg brit diákokból álló önkéntest, akik egy jótékonyági projektben

vettek részt a faluban. A diákok az Opus Dei prelatúra által támogatott londoni Netherhall House fiúkollégiumból érkeztek. Egyike voltunk azon csoportoknak, akik Európából és Közép-Amerikából azért töltötték ott a nyári hónapokat, hogy különböző építési és egészségügyi projektek által segítsenek a szegény közösségnek.

Ez is része volt egy folyamatban lévő, falvakat érintő, az Opus Dei nicaraguai tagjai által támogatott, fejlesztési kezdeményezésnek, amely az ország egyik legszegényebb részében hivatott javítani az életkörülményeken, és megerősíteni a hitet. Feladatunk számos latrina, és egy óvoda alapjának megépítése volt. A latrinák, bár nem tartoznak az elbűvölő épületek sorába, mégis döntően hozzájárultak a fertőző betegségek terjedésének mérsékléséhez. 3,2 méteres mélységükkel 10 évig elegendők akár

egy népes családnak is. Eközben csapatunkból két fiatal orvos végzett gyermekorvosi kezelést számos fiatal paciensen a közeli Diriamba városában található San José Kórházban, és megpróbálták a szülőket alapvető egészségügyi és higiéniai oktatásban részesíteni.

### *Az óvoda tartószerkezetének szerelése.*

Éppen érkezésünk idején végezték az utolsó munkálatokat egy kosárlabda pályán, amelyet fiatal olaszok építettek. Camillo atya, az Opus Dei alapítója - akinek közbenjárását létfontosságúnak látja a parókia területén végzett mind fizikai mind szellemi munkában - iránt érzett hála kimutatásaként a sportpályát „Szent José Maria Escriva Kosárlabdapályának” nevezte el. Utánunk német diákokat vártak, hogy folytassák a munkát az óvodán.

Miközben a diákok ástak, katolikus és evangélikus családokat látogattam, ezzel is segítve Camillo atyát munkájában. Házról házra jártam, hogy tájékoztassam az embereket a parókián tartandó közelgő lelkigyakorlatról. Több mint száz háztartást látogathattam meg kéthetes ott tartózkodásom alatt.

Nicaragua a Föld északi félgömbjének legszegényebb országa. Bár a városokban kevéssel jobb a helyzet, a vidéki területek, mint San Gregorio, lakói közül csak néhányan, vagy egyáltalán nem rendelkeznek a folyóvízzel, és sokan elektromos áram nélkül maradnak. A mellékutak porosak és kátyúsak, a házak fadarabokból és hullámlemezből készített ingatag viskók, esetleg a legszükségesebb bútorokkal ellátott igen egyszerű kőépítmények. A vidéki gyerekek jó része alultáplált, táplálékuk rizsből, szárazbabból és kukoricából áll. Ebédidőben

gyerekek sereglettek körénk, részint hogy új gringo barátaikkal töltsék az időt, de leginkább azért, hogy megosszuk velük a húst szendvicseinkből.

Őszintén szólva az országban fejetlenség uralkodik. Múlt évben is ott jártam, és úgy tűnik, hogy a helyzet nem változott. Az országra csapást mért a Somonza-diktatúra keserű öröksége, a Sandinista kormányzat, az 1972-es földrengés, a nem rég pusztított Mitch-hurrikán, és a kávé árának világszintű esése által okozott elkeseredettség.

Az új politikai helyzet alapján demokratikus, azonban, mint ahogy a Püspöki Konferencia egy ott létem alatt nyilvánosságra hozott komor üzenetében rámutatott, a demokrácia gyenge, az ország az „intézményes nyugtalanság” állapotában tengődik a politikai erők

közt fennálló folyamatos  
feszültségnek köszönhetően.

Ez egy cseppet sem homályos utalás  
az ország kormánypártjában fellépett  
megosztottságra, amelynek legfőbb  
oka a jelenlegi Bolaños elnök által  
tett azon erőfeszítéseknek  
köszönhető, amellyel elődjét és régi  
kollegáját, Arnoldo Alemánt  
dollármilliók USA illetőségű  
magánszámlára történő kivonásával  
vádolta. Ez eltéríteni látszott az  
elnököt választási ígéreteitől,  
amelyben új munkahelyek  
létesítéséről biztosította a lakosságot.  
Az általam látogatott családok nagy  
részében, azonban olyan férfiakkal  
találkoztam, akik munka nélkül  
maradtak, vagy vidéken tengődtek  
gyűjtögetve, hogy ételt kerítsenek  
családjuk asztalára.

A sok viszontagság ellenére, vagy  
talán éppen azért, a nicaraguaiak  
rendkívül mélyen hisznek,

bármilyen felekezetűek is. Nagyon ritkán talál az ember buszt, ahol nem szerepel a Szent Szív, az Isteni Gyermek, a Miasszonyunk képe, vagy bármilyen vallásos felirat.

Képzeljünk el egy buszt itthon, amelyet a következő bibliai idézettel festettek tele: „Az Úr nékem pásztorom, ínséget nem kell látnom.” Nicaraguában a világ legtermészetesebb jelensége, hogy a cipőjavító bódén a következő felirat látható: „Isten a Szeretet”.

Rendkívül nagylelkű emberek, Istennel is. Meglepődéssel tapasztaltam, hogy San Gregorio, szegénysége ellenére, az ornátus jobb minőségű volt, mint amilyenekkel általában Nagy Britanniában találkoztam. Ezt a jelenséget más szegény latin-amerikai országokban is megfigyeltem. Ez talán azt is mutatja, hogy a mi rosszabb minőségű ornátusaink egy hamisan értelmezett szegénység eredményei.

Mindezen túl a nicaraguai derűs és rugalmas nép, boldogabbnak tűnnek, mint egy átlagos brit. Talán hitük eredményezi, és az a tény, hogy a család, minden külső fenyegetettség ellenére erős intézménye marad Nicaraguának. Nem voltak Game-Boy-ok vagy videó játékok, ezért a gyerekek megtanultak játszani. Az emberek hihetetlenül hálásak voltak nekünk, hogy eljöttünk segíteni, és csillogott a remény arcukon.

A demokrácia törékeny, de létezik. Az egyházat elismerik, és hallgatnak rá, a papi hivatások száma nő, a katolikusok újra gyakorolják hitüket. San Gregorio templomával szemben „Nicaragua Új Apostoli Temploma” manapság alig használatos. Annak pásztora néha ott találkozik családjával, Camillo atya lehetséges leendő közösségi házként tekint az épületre.

A következő évi Nicaragua projektről  
friss információkat az alábbi web-  
címen talál.

## The Catholic Herald

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/hu-hu/article/az-egy-  
csata-a-szegenyek-lelkeert-atdolgozott-  
valtozata-amely-a-catholic-herald-2003-  
szeptember-5-i-szamaban-jelent-meg/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/az-egy-csata-a-szegenyek-lelkeert-atdolgozott-valtozata-amely-a-catholic-herald-2003-szeptember-5-i-szamaban-jelent-meg/)  
(2025.08.10.)